

Vurderingsformand, men derimod af tre Vurderingsmænd, valgte af Kommunalraadet, ligesom det nu vælger to. Paa denne Maade skulde der dannes en selvstændig Vurderingsinstitution indenfor Distrikterne. Forslaget har indskrænket sig til to Vurdering mænd og ikke tre, hvilket jeg synes er en Fejl. Naar der vælges tre, er der nemlig større Garanti for, at de forskellige Anskuelser og maaske ogsaa de forskellige Klasser indenfor Sogneraadet kan blive repræsenteret i Vurderingsraadet, og det er absolut en Fordel; at de, der skal vurdere, møder, ikke blot med noget forskellig Sagkundskab, men ogsaa med noget forskelligt Syn, saaledes at de kan afbalancere hinanden. Derved opnaas sikkert den bedste Vurdering. Ogsaa fra det Princip, der er blevet knæsat herhjemme, at de kommunale Raad, naar de skal foretage Valg, bør være repræsenteret i Henhold til Forholdstallet, bør man gaa til at vælge tre; det er nemlig den bedste Maade, hvorpaa Forholdstallet kan komme til sin Ret ved Besættelsen af disse Vurderingsposter. Og ligesom der med Hensyn til Indkomst- og Formueskatten er et Skatteraad som en Melleminstans mellem Ligningsmyndighederne og Landsoverskatteraadet, saaledes ønsker Over-Skyldraadet, at der skal være en Melleminstans mellem Vurderingsraadene og Over-Skyldraadene, nemlig Skyldraadet. Man har tænkt sig dette ordnet paa den Maade, at man slog flere Vurderingskredse sammen til en Skyldraadskreds med et saadant Raad. Det vil absolut være en Fordel, og det gaar Forslaget da ogsaa ud paa. Men ogsaa der har man været lidt sparsommelig, idet man kun vil have tre Medlemmer i disse Skyldraad, medens det dog vilde være formaalstjenligt i alt Fald i visse Tilfælde at kunne lade Tallet gaa helt op til fem. Jeg antager, at det udelukkende er sket af økonomiske Hensyn, men naar man ser paa den Liste af Afgifter til Stat, Amtskommuner, Sognekommuner af Formue, Arv o. s. v., som disse Vurderinger skal danne Grundlaget for, vil det ses, at det er saa store Interesser, det drejer sig om, at det ikke skulde synes, der er noget til Hinder for at anvende de Penge, det vil koste at faa en virkelig god Vurdering. Dertil kommer, at disse Skyldraad sikkert paa anden Maade vil kunne spare Penge ved Vurderingerne og bidrage meget til, at det hele bliver saa godt som muligt.

Lovforslaget har 5-aarige Vurderingsperioder. Jeg vilde gerne have, at disse Vurderingsperioder blev saa korte som muligt. Hvor korte man kan gøre dem, ved

jeg ikke, men jeg er dog ikke i Tvivl om, at man godt kunde have 3-aarige Perioder. Navnlig i disse Aar med de stærke Konjunktursvingninger har det sin Betydning, at Vurderingsperioderne ikke er for lange. Med Hensyn til Vurderingerne kan der for København og Frederiksberg fastsættes særlige Regler af Finansministeren vedrørende Vurderingsmyndighederne. Det er sikkert godt, at det kan ordnes administrativt, da der er særlige Forhold her. Nu er København og Frederiksberg delt i Vurderingsdistrikter og Skyldraadskredse ligesom det øvrige Land, og jeg vil antage, at et Slags Fælleskontor, hvorfra hele dette Maskineri kunde ledes, vilde bidrage meget til at skabe større Ensartethed i Vurderingen. Jeg synes derfor, det er en god Bestemmelse.

Den oprindelige Ordning, naar der byggedes nye Ejendomme, eller en Ejendom blev delt, udstykket o. s. v., var den, at der skete halvaarlige Vurderinger. Det gik man bort fra og lavede Fordelinger i Stedet for Vurderinger, saaledes at hvis en Ejendom i Tiden mellem to Vurderinger blev delt, skulde det Beløb, der var gældende som Værdi for den samlede Ejendom, deles i Forhold til Størrelsen af de Dele, som Ejendommen blev delt i. Nu er man i Lovforslaget gaaet tilbage til Omvurderinger i Stedet for Fordeling, saaledes at der omvurderes en Gang om Aaret; men Omvurderingen sker i Henhold til Prisniveauet paa det Tidspunkt, da den almindelige Vurdering fandt Sted. Jeg har allerede tidligere i Udvalg, hvor man har beskæftiget sig med denne Sag, foreslaaet at gaa den Vej, og jeg kan selvfølgelig kun glæde mig over, at dette Princip er optaget i Lovforslaget. Der er kun gjort en Undtagelse, nemlig naar Ejeren selv begærer Omvurdering; i saa Fald skal ikke Prisniveauet paa den almindelige Vurderings Tidspunkt, men Prisniveauet i Vurderingsøjeblikket anvendes. Det gør naturligvis ikke saa meget under almindelige Forhold; men naar Priserne svinger meget stærkt, vil der ske dette, at naar de gaar opad, vil Ejeren nok undlade at forlange Omvurdering, hvorimod det, naar de gaar ned, nok kunde tænkes, at han vilde forlange Omvurdering for at komme ned paa det lave Prisniveau, og han vil derefter komme til at ligge med en Skat, beregnet efter et andet og lavere Grundlag end alle de øvriges.

Der er hertil gjort gældende, at da man ogsaa anvender dette Grundlag ved Fastsættelsen af Formueskat — den Formue, der staar i Ejendommen — ligesom